

[Erik Eriksen.]

er for mig at se den, som også bladet „Politiken“ gav udtryk for i sin ledende artikel for 15. oktober, at

„vor økonomi er lige så svag, som den hele tiden har været, og det spørgsmål, der nu uundgåeligt melder sig, er dette: Hvad vil regeringen gøre for at stive den af?“

Denne betragtning kan jeg ganske tilslutte mig, også spørgsmålet. Jeg synes, at vi her er ved sagens kerne, når talen er om at drage konsekvenserne af krone-nedskæringen. Både finansministeren og handelsministeren har ganske vist talt her i tinget ved henholdsvis finanslovsfor-slaget og vareforsyningslovsforlaget frem-sættelse, men jeg kan ikke se, at de på overbevisende måde har beskæftiget sig med det fundamentale: Hvad vil regeringen gøre for at fastholde vor bedre konkurrence-mæssige stilling? For hvis den går fløjten, er vi lige vidt — det er vi forresten ikke, for vi er endnu dårligere stillet, end vi var før.

Regeringens hidtidige politik har efter min opfattelse på en række områder været præget af en bevidst inflationstendens, og store afsnit af den højtærede statsministers trontale eller programtale — hvad man vil kalde den — viser dette endogså meget tydeligt. Det samme gælder det forslag, som den ærede socialdemokratiske ord-fører (Gustav Pedersen) var inde på, nemlig at vi skal bruge en del af Marshall-pengene til en såkaldt rationalisering af mejerierne. Denne statsrationalisering er en inflationspræget finansiering fra statens side, som ovenikøbet har det meget tydelige sigte at få investeringskontrollen anerkendt som princip. Jeg kan ganske roligt sige, at venstre kan stå for fristelsen. For hele det eksporterende erhvervsliv og indirekte for alle erhvervene er det af aldeles afgørende betydning, at den politik, der fremtidig skal føres, stadig har det mål for øje at bevare vor konkurrenceevne. Den krise, der før devalueringen var på vej, var i væsentlig grad en omkostningskrise. Regerin-gen havde åbenbart det syn og har det vel endnu, at de store omkostninger betød en tilsvarende stor købekraft, som igen betingede, at beskæftigelsen kunne holdes oppe. Dette er efter vor opfattelse et fejlsyn. Det afgørende i denne forbindelse er ikke at skabe et indenlandsk forbrug, men at vi er i stand til at konkurrere på verdens-markedet. Jeg erindrer meget tydeligt den højtærede handelsministers udtalelser til

mig om, at her ville regeringen energisk føre den modsatte politik af venstres.

Nu står vi altså i situationen efter devalueringen med en vis forbedret konkurrence-mæssig stilling, hvorunder det fremfor alt gælder om, at vi holder vore omkostninger nede. Skal beskæftigelsen varigt holdes højt, må der være et sådant forhold mellem priser og omkostninger, at erhvervslivet bygger på rentabel grund. Danmarks priser vil i vidt omfang være bestemt af udlandets, og hvis derfor omkostninger og lønninger nu atter sættes op, er der fra mit synspunkt ingen tvivl om, at så står vi før eller senere igen overfor en ny devaluering. Derfor gælder det i lige grad arbejdere, sparere, fastlønnede og andre, at de har en fælles interesse i, at der føres en erhvervspolitik, der bygger på bevarelsen af konkurrence-evnen. For at sige det lige ud: vil vi ikke nu sikre fri konkurrence og friere import, vil vi heller ikke virkningsfuldt kunne begrænse den prisstigning, der nu lurar over- alt, og vi vil heller ikke kunne holde arbejds-løsheden nede. Vi må derfor fra venstres side kræve af regeringen, at den nu for alvor lægger sig i selen for at udnytte mulighederne for at komme bort fra restriktionerne, hvilket er noget andet end rationeringerne.

Det er svært at sige noget om prisstigningerne, fordi de kommer ad både direkte og indirekte vej. Med henblik på dette sidste kan det ikke noksom beklages, at vi har en socialdemokratisk regering frem for en regering, der bygger på et liberalistisk syn på disse forhold. Det kan blive over-ordentlig kostbart. Jeg ser nok, at den højtærede statsminister ler, men derfor kan det godt være rigtigt, hvad jeg siger. Det kan blive overordentlig kostbart. Man behøver blot at tænke på den uhyre administrative magt og indflydelse, en regering har i kraft af hele den bemyndigelseslov-givning, der stadig står i fuldt flor. Det spørgsmål, der for os i dag er det altoverskyggende, er, om regeringen i tilstrækkeligt omfang vil gå til en lovgivning, der betyder en frigivelse af de kræfter, der hidtil har været bundne, bl. a. også med den begrundelse, at det var nødvendigt for at holde kronens værdi, eller om regeringen i sin kærlighed til restriktionerne vil søge at finde nye grunde til bevarelse af hele denne lovgivning. Jeg vil gerne sige, at jeg hører til dem, der levende deler den op-fattelse, at vi igennem en årrække har levet under et sandt organisations- og branche-vælde, som igen avler monopoltendenser